

Ofelia- Del 2- Stormarna

Inget lugn bor i dig. Bara en ändlös hunger, ett bottenlöst hål. En virvel som drar med sig allt i sin väg, drar ner det till avgrunderna.

Stormarna rasar, och du. Du kastar mig runt, drar mig ner. Jag tumlar runt i detta ditt ändlösa mörker tills all luft tar slut, och alla mina krafter är borta. Först när jag inte längre orkar simma, inte längre kämpar emot, stillnar du.

Så drar du upp mig igen. En våg, som en väldig hand, lyfter upp mig, lägger mig att vila i strandkanterna. Och du värmer mig, blåser liv i mig, gråter dina förlåt över min kropp.

*

Du säger att det är jag som är vinden. Att det är jag som får dig ur balans. Att jag gör stormarna och virvlarna. Du säger att du inte kan kontrollera dig själv med mig. Att du är helt i min makt. Att bara jag, med mina händer och mina ord, kan få dig att mjukna och stillna. Att jag är vad som bär dig.

Men jag kan inte tyda dig, inte tämja dig. Kan inte smeka dig lugn. Mina händer och jag står maktlösa inför mörkret som du bär.

*

Ibland tar det flera veckor innan jag kan andas igen, innan trycket över bröstet släpper. Innan förnimmelserna av vatten som snor sig runt min kropp, vrider och drar i mina lemmar, försvinner. Virvelströmmarna som drar mig nedåt. Klaustrofobin. Att vara helt i din makt.

Vilande i strandkanterna låter jag dig slicka min hud. Jag släpper dig inte närmare än så just nu. Och du vet det, försöker inte dra ner mig igen. Smyger dig bara närmare och närmare, som tidvatten.

Dina lugnaste stunder är dessa. Efter en storm. När jag utmattad ligger i strandkanterna, oförmögen att röra mig, oförmögen att gå ifrån dig. Jag kan skönja glittret i dina ögon, en tillfredsställelse. Äntligen en tillfredsställelse.

*

Från inåt skogen ropar mina bröder och systrar på mig. De varnar mig för fara. Jag hör dem hela tiden. Samtidigt som jag inte hör dem alls. Du överröstar dem hela tiden, med vrål, med viskningar. Med den där hypnotiserande fram och tillbaka-rörelsen.

Du säger att du behöver mig här. Att jag är allt. Du säger att du behöver mig, att jag är vinden. Jag tror på

dig för en stund, kan inte förmå mig att resa mig.

*

Jag följer andras fotspår i sanden. De som du låtit gå, och de som du förvisat. Jag följer deras fotspår, försöker förstå, önskar att jag kunde frammana deras historier, i det hitta pusselbitar att leda mig.

Men alla spår flyter ihop, suddas ut. Som ditt ansikte när jag försöker måla av det. Du säger att jag är vinden. Kanske är det därför jag inte kan få grepp om någonting. Därför allting, och du, rinner mellan mina fingrar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren isa_stardust med Poeter.se id #110890 innehar upphovsrätten